

Gf.IV.30.752/2012/9.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Birk Csaba ügyvéd (CÍM) által képviselt FELPERES NEVE (CÍM) felperesnek, a Dr. Árva Zsuzsanna ügyvéd (CÍM) által képviselt I.R. ALPERES NEVE (CÍM, Cg.: ..., adószám: ...) I.r., és a Czakó-Háger-Kálmán-Kozslik-Turnyánszky Ügyvédi Iroda (CÍM, ügyintéző: Dr. Czakó Károly ügyvéd) által képviselt II.R. ALPERES NEVE (CÍM) II.r. alperesek ellen szerződés semmiségének megállapítása, valamint 12 679 000 Ft és járulékai megfizetése iránt indított perében, a Miskolci Törvényszék 2012. május 2-án meghozott 13.G.40.033/2012/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszámon, a II.r. alperes részéről pedig 11. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezését pedig megváltoztatja és a felperes teljes keresetét elutasítja, valamint mellőzi az alperesek marasztalását perköltség fizetésére.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 635 000 (Hatszázharmincötezer) Ft elsőfokú, míg az I.r. alperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft, a II.r. alperesnek pedig 254 000 (Kettőszázötvennégyezer) Ft másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 1 014 300 (Egymillió-tizennégyezer-háromszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság az 5. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 679 000 Ft-ot és annak 2009. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. A II.r. alperest pedig arra kötelezte, hogy a fenti tartozásnak az I.r. alperestől „be nem hajtható részét, a behajthatatlanság megállapításától számított 15 napon belül fizesse meg a felperesnek”, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Az alpereseket egyetemleges 428 300 Ft perköltségnek a felperes részére történő megfizetésére kötelezte.

Az ítéletben megállapított, irányadó tényállás a következő volt:

A felperes és a II.r. alperes alapító beltágjai voltak az I.r. alperes jogelődjének, az 1993-ban megalakult I.R. ALPERES NEVE. A vagyoni betétjük kezdetben személyenként 100 000 - 100 000 Ft volt, amit utóbb személyenként 2 899 000 Ft - 2 899 000 Ft-ra felemeltek.

A felperesnek a I.R. ALPERES NEVE fennálló tagsági jogviszonya 2009. augusztus 31. napjával közös megegyezéssel megszüntetésre került.

A tagsági jogviszony megszüntetésével összefüggő elszámolás tekintetében a felperes abban állapodott meg az I.r. alperes jogelődjével, hogy a társaság nettó 29 000 000 Ft-ot megfizet a részére.

A kifizetéshez kapcsolódó adó és járulékfizetési kötelezettség elkerülése érdekében azonban a betéti társaság tagjai - köztük a felperes és a II.r. alperes -

2009. november 12-én egy „Feljegyzés”, 2009. november 13-án pedig egy „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratot írtak alá, amelyekben a felperest a vagyoni betétje arányában megillető vagyonrész bruttó értékét 17 170 000 Ft-ban, a felperesnek ténylegesen kifizetésre kerülő járandóság nettó összegét pedig 13 220 000 Ft-ban határozták meg.

2009. november 12-én a felperes és az I.r. alperes jogelődjének képviselőjében eljáró II.r. alperes a közöttük szóban létrejött, nettó 29 000 000 Ft megfizetésére vonatkozó megállapodásukat írásban is megerősítették oly módon, hogy aláírtak egy „megállapodás” elnevezésű okiratot, amelyben a felperest a tagsági jogviszonya megszüntetéséhez kapcsolódó elszámolás alapján megillető összeget, nettó 29 000 000 Ft-ban határozták meg. Ehhez az összeghez hozzáadták a felperest tagi kölcsön címén megillető 2 000 000 Ft-ot, ugyanakkor levonásba helyezték a felperesnek 2009. augusztus hónapban előleg címén már megfizetett 5 000 000 Ft-ot. Az így megállapított 26 000 000 Ft-ból az I.r. alperes 5 000 000 Ft-ot havi 100 000 Ft összegű részletekben, a fennmaradó 21 000 000 Ft-ot pedig

2009. november 30-ig vállalta megfizetni a felperesnek.

2009. augusztus 9-én az I.r. alperes jogelődje 10 221 000 Ft-ot a felperesnek átutalt, további kifizetést azonban részére nem teljesített.

2010. szeptember 8-án a felperes felszólította az I.r. alperest a 2009. november 12-i megállapodásban foglaltakhoz képest még fennálló 12 679 000 Ft tartozásának a megfizetésére, azonban az I.r. alperes a felszólításnak nem tett eleget.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy a I.R. ALPERES NEVE 2010. szeptember 8-i hatállyal átalakult az I.r. alperes korlátolt felelősségű társasággá.

A felperes a keresetében egyrészt a „Feljegyzés” és a „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratokba foglalt megállapodások semmisségének a megállapítását kérte a bíróságtól arra hivatkozással, hogy azok sértik „A számvitelről” szóló

2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 15. §-ának (3) bekezdésébe, valamint

„A gazdasági társaságokról” szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 102. §-ába foglalt rendelkezéseket, valamint nyilvánvalóan a jó erkölcsbe ütköznek.

Kérte továbbá, hogy a közte és az I.r. alperes jogelődje között ténylegesen létrejött megállapodás alapján a bíróság 12 679 000 Ft és járulékai megfizetésére kötelezze egyetemlegesen az alpereseket.

A II.r. alperes egyetemleges felelősségének indokaként egyrészt arra hivatkozott, hogy a II.r. alperes a saját személyében is kötelezettséget vállalt a teljesítésre, másrészt pedig mint a jogelőd betéti társaság beltagját, egyébként is egyetemleges felelősség terheli a társaság tartozásaiért.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Állították, hogy a „Feljegyzés” és a „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratokba foglalt megállapodások nem ütköztek a felperes által megjelölt jogszabályokba és nem sértették nyilvánvalóan a jó erkölcsöt sem, mivel a Gt. 102. §-a alapján a feleknek lehetősége volt, hogy eltérjenek a jogszabály rendelkezéseitől, az összecszerűség tekintetében pedig az elszámolás összhangban állt a társaság tényleges vagyoni viszonyaival.

A felperes marasztalásra irányuló keresetével összefüggésben az alperesek a felperes és az I.r. alperes között létrejött, nettó 29 000 000 Ft megfizetésére vonatkozó megállapodás semmisségére hivatkoztak, a semmisség megállapításának jogszabályi alapjaként pedig a Gt. 102. §-át, valamint „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 4. §-ának (1) bekezdését jelölték meg.

A II.r. alperes a fentiekben túl hivatkozott arra is, hogy magánszemélyként nem vállalt fizetési kötelezettséget a felperes felé és az egyetemleges felelőssége a beltági minőségéből sem vezethető le.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét részben találta alaposnak.

A „Feljegyzés” és a „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratokba foglalt megállapodások érvénytelenségének vizsgálata eredményeként az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy azok a felperes által megjelölt okokból nem minősülnek érvénytelennek.

A Gt. 102. §-ának (2), (3) és (5) bekezdéseiben foglaltak alapján ugyanis a felek eltérhettek a jogszabályban megállapított elszámolási szabályoktól. Ezért önmagában az a körülmény, hogy a felperest megillető összeg meghatározása során eltértek a könyvvizsgálói jelentésben szereplő vagyoni értéktől, nem jelenti azt, hogy megsértették a Számv.tv. 15. §-ának (3) bekezdésében megállapított valódiság elvét.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint alaptalanul hivatkozott a felperes a „Feljegyzés” és a „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratokba foglalt megállapodás jó erkölcsbe ütközésére is, mivel az a körülmény, hogy a felek az elszámolás során a vagyoni betétek forgalmi értéke mellett más körülményeket is figyelembe vettek, nem ellentétes a társadalom általános értékrendjével.

A felperes és a II.r. alperes egyező nyilatkozata alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a „Feljegyzés” és a „Pénzügyi elszámolás” elnevezésű okiratokba foglalt megállapodás nem felelt meg a felek valódi akaratának, illetőleg azok mögött valódi szerződéskötési akarat nem volt, ezért az azokba foglalt megállapodást a Ptk. 207. §-a (6) bekezdésének első fordulata alapján kellett semmisnek tekinteni.

A semmisség megállapítására tekintettel pedig a bíróságnak a felperest a tagsági jogviszonya megszűnése miatt megillető összeg megállapítása során a felperes és az I.r. alperes jogelődje között szóban létrejött, majd 2009. november 12-én írásban is megerősített megállapodást kellett irányadónak tekinteni és alkalmazni.

Eszerint pedig az I.r. alperesnek a felperes felé még fennálló tartozása 12 679 000 Ft, valamint az ezen összeg után felszámítandó adó és járulékterhek együttes összege.

A kereseti kérelemhez kötöttség szabályaira hivatkozással azonban az elsőfokú bíróság az I.r. alperest csupán a keresetben megjelölt 12 679 000 Ft és járulékai megfizetésére kötelezte azzal a megjegyzéssel, hogy „ezen összeg bruttóban értendő, azaz annak kifizetése során - a kifizetett összeg terhére - az adó és járulékfizetési kötelezettségeket külön felhívás nélkül is teljesíteni kell”.

Az alpereseknek a nettó 29 000 000 Ft megfizetésére irányuló megállapodás semmisségére vonatkozó hivatkozását az elsőfokú bíróság alaptalannak találta.

Rámutatott, hogy a szerződés nem sértette a Gt. 102. §-át, hiszen éppen ez a rendelkezés tette lehetővé az érintettek számára, hogy az elszámolás tekintetében eltérjenek a jogszabályban foglaltaktól.

Az a körülmény pedig, hogy a felperes és a II.r. alperes az adó- és járulékfizetési kötelezettségek csökkentése érdekében el akarták leplezni e megállapodást a hatóságok elől, a szerződés érvényességét nem befolyásolta, annak adóigazgatási következményei lehetnek.

Ugyancsak alaptalannak találta az elsőfokú bíróság a felperesnek az alperesek egyetemleges felelősségének megállapítására irányuló kérelmét, amely döntését azzal indokolta, hogy a felperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a II.r. alperes a saját nevében is kötelezettséget vállalt a teljesítésre, beltagként pedig a II.r. alperes csupán a társasági vagyron által nem fedezett kötelezettségeikért tartozik helytállni, tehát a felelőssége csupán mögöttes.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és a II.r. alperes terjesztettek elő fellebbezést.

A felperes fellebbezése kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása ellen, azon belül is a 12 679 000 Ft marasztalási összegnek a bruttó kifizetésként való megjelölése és az adó elkerülésre irányuló szándék megállapítása ellen irányult.

Előadta, hogy a nettó 29 000 000 Ft megfizetésére vonatkozó megállapodást a felperes nem kívánta eltitkolni az adóhatóság elől, mivel a megállapodásban az I.r. alperes a 29 000 000 Ft után járó adó és járulékok megfizetését is magára vállalta, ezáltal a megállapodásban foglaltak teljesítése esetén adóhiány nem keletkezett volna.

A felperes és az I.r. alperes megállapodása tehát a nettó összegre vonatkozott, amelyre tekintettel téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az általa megítélt 12 679 000 Ft bruttóként értendő és abból a kifizetőnek még le kell vonnia az államot megillető adót és járulékokat.

A II.r. alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes teljes keresetének az elutasítását kérte.

Fenntartotta azt az állítását, hogy a nettó 29 000 000 Ft megfizetésére vonatkozó, a felperes és az I.r. alperes jogelődje között létrejött megállapodás a Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése alapján semmis, továbbá az sérti a Gt. 102. §-át és ellentétes a

Ptk. 4. §-ának (1) bekezdésében megállapított jóhiszeműség és tisztesség alapelvével is.

Kifejtette, hogy a megállapodás semmisségére tekintettel az eredeti állapot helyreállításának lenne helye, azonban a jelen esetben teljesítésre az egyik fél részéről sem került sor, ezért az alperesek marasztalása törvénysértő.

Megjegyezte, hogy a Miskolci Törvényszék a 2012. május 9. napján jogerőre emelkedett végzésével megállapította az I.r. alperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását. Ez az oka annak, hogy a II.r. alperes a fellebbezését kizárólag a saját nevében terjesztette elő, amely fellebbezés azonban - álláspontja szerint - az I.r. alperesre, mint egységes pertársra is kihatott.

Az I.r. alperes bár önállóan nem nyújtott be fellebbezést, azonban a II.r. alperes fellebbezésében foglaltakkal egyetértett.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító rendelkezése és annak indokolása ellen, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezek a részei „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedtek. Az ítéletábra pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján csupán a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által 2012. május 30-án készített „hivatalos feljegyzés” - ben foglaltak, az I.r. alperes nyilvános cégadatai, valamint a felperesnek és az I.r. alperes felszámolójának a másodfokú eljárásban tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy az I.r. alperes ellen 2011. december 27-én előterjesztett kérelemre indult felszámolási eljárásban a Miskolci Törvényszék a 2012. május 16-án jogerőre emelkedett ... számú ügyben megállapította az I.r. alperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását, amely végzés közzétételére 2012. május 16-án került sor.

A felperes a jelen perben érvényesített követelését - a nyilvántartásba vételi díj 2013. január 25-én történt befizetését követően - 2013. május 7-én jelentette be az I.r. alperes felszámolójának, aki azt - a jelen perre hivatkozással - vitatott hitelezői igényként vette nyilvántartásba.

Az így kiegészített tényállás alapján az ítéletábra a felperes fellebbezését alaptalannak, a II.r. alperes fellebbezését pedig - a jelen határozatban kifejtett indokok alapján - megalapozottnak találta.

Az ítéletábra mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a Gt. 108. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben, a 97. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben, valamint a Gt. 70. §-ának (4) bekezdésében foglalt rendelkezésekre tekintettel az I.r. alperes és a vele együtt perelt II.r. alperes a Pp. 51. §-ának a) pontja szerinti egységes pertársaságot alkottak, amelyre tekintettel a II.r. alperes fellebbezése - a Pp. 52. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján - a jelen esetben az I.r. alperesre is kihatott.

A fenti hatállyal bíró alperesi fellebbezés elbírálása során pedig az ítéletábrának kiemelt jelentőséget kellett tulajdonítania annak a ténynek, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát

követően az arra illetékes bíróság jogerősen megállapította a főkötelezett I.r. alperes fizetéseképtelenségét és elrendelte a felszámolását.

A felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezettel szembeni pénzkövetelés érvényesítésére ugyanis „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló, többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) speciális szabályokat állapít meg.

A Cstv. 38. §-ának (3) bekezdése így előírja, hogy a felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet ellen a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos pénzkövetelést csak a felszámolási eljárás keretében lehet érvényesíteni.

A Cstv. az igényérvényesítés módját és határidejét is szabályozza. E szabályok közül pedig a - az I.r. alperes ellen indult felszámolási eljárás indulásakor hatályos - Cstv. 37. §-ának (1) bekezdése azt tartalmazza, hogy az adóssal szemben fennálló olyan követeléseket, amelyeket a felszámolás közzétételétől számított 40 napon túl, de 180 napon belül jelentettek be, a felszámoló nyilvántartásba veszi és - az egyezségkötést kivéve - akkor elégíti ki, ha a Cstv. 57. §-ának (1) bekezdésében felsorolt tartozások kiegyenlítése után van rá vagyoni fedezet.

A Cstv. 37. §-ának (2) bekezdése a felszámolás alatt keletkezett és felszámolási költségnek nem minősülő követelések bejelentésére állapít meg szabályokat, a

Cstv. 37. §-ának (3) bekezdése pedig azt tartalmazza, hogy az (1)-(2) bekezdésben foglalt esetekben a 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

A Cstv. 38. §-ának (2) bekezdése kimondja továbbá, hogy a felszámolás kezdő időpontja előtt indult peres és nemperes eljárások a korábban eljáró bíróságok előtt folytatódnak. A pénzkövetelés érvényesítése céljából a felszámolás kezdő időpontja előtt indított eljárás a hitelezőt azonban nem mentesíti a Cstv. 28. §-a (2) bekezdésének f) pontjában és a Cstv. 46. §-ának (7) bekezdésében foglalt kötelezettség teljesítése alól.

A Cstv. fenti rendelkezéseiből megállapítható, hogy a felszámolás alá került kötelezettel szembeni pénzkövetelés eredményes érvényesítésének feltétele - a már folyamatban lévő peres eljárások esetében is - hogy a jogosult a Cstv.-ben megállapított határidőn belül a hitelezői igényét a felszámolási eljárásban bejelentse.

A Cstv. korábbi hivatkozott rendelkezéseinek alkalmazása során kialakult bírósági gyakorlat pedig a Cstv. 37. §-ában az igényérvényesítésre megállapított jogvesztő határidő elmulasztását az alanyi jog megszűnésének tekinti, amely a felszámolás alá került adóssal szembeni igényérvényesítési jogosultság végleges elvesztését jelenti. (BDT 2009/2098., BDT 2008/159. számú eseti döntések)

A jelen esetben a felperes az I.r. alperessel szemben indult felszámolási eljárás közzétételétől számított 180 napos jogvesztő határidőn belül a hitelezői igényét a felszámolónak - nem vitásan - nem jelentette be. (A felszámolás 2012. május 16-i közzétételétől számított 180 nap 2012. november 12-én járt le.)

A joghatályos hitelezői igénybejelentés elmulasztása pedig a jelen esetben is azzal a következménnyel járt, hogy a felperesnek az I.r. alperessel szemben a felszámolás kezdő időpontja előtt indított perben érvényesített követelése (alanyi joga) megszűnt.

Az alanyi jognak az I.r. alperessel mint főkötelezettel szembeni megszűnése pedig a II.r. alperessel mint mögöttes felelőssel szembeni felperesi igény megszűnését is eredményezte.

A Gt. 108. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben, a 97. §-ának (1)-(2) bekezdéseiben, valamint a Gt. 70. §-ának (4) bekezdésében foglaltak alapján ugyanis a korlátozott felelősségű társasággá átalakult betéti társaság beltagjának mögöttes felelőssége csak ugyanazon kötelezettség tekintetében állapítható meg, mint a főkötelezett gazdasági társaságé, tehát a mögöttes felelős helytállási kötelezettsége a főkötelezett kötelezettségéhez igazodik.

Ezért a főkötelezettel szembeni jogvesztés a mögöttes felelősre is kihat, amely az adott esetben azt jelentette, hogy a felperes alanyi jogának az I.r. alperessel szembeni megszűnése, a mögöttes felelős II.r. alperessel szembeni igények megszűnését is eredményezte.

Az alperesekkel szembeni igényérvényesítési jogosultság (alanyi jog) megszűnése pedig a felperesnek az alperesekkel szemben előterjesztett teljes keresetének elutasítását tette szükségessé.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésének alapján megváltoztatta és a felperesnek az alperesekkel szemben előterjesztett teljes keresetét elutasította. Az elutasításnak a jelen határozatban kifejtett indokaira tekintettel pedig az ítéletábra az elsőfokú bíróságnak a kereset érdemi elbírálására vonatkozó valamennyi megállapítását mellőzi.

A pervesztesség-pernyertesség arányának megváltozása miatt a másodfokú bíróságnak meg kellett változtatnia az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezését is akként, hogy a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperest kellett kötelezni az alperesek - az elsőfokú eljárásban még közös jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő - teljes elsőfokú perköltségének a megfizetésére, ugyanakkor a felperes a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és az általa lerótt kereseti illetékből eredő saját elsőfokú perköltségét maga köteles viselni.

Annak következtében pedig, hogy a felperes fellebbezése eredménytelen, a II.r. alperes fellebbezése pedig eredményes volt, a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján ugyancsak a felperest kellett kötelezni az I.r. és a II.r. alpereseknek a jelen másodfokú eljárásban felmerült, a jogi képviselőik ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségének, továbbá a II.r. alperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 1 014 300 Ft fellebbezési eljárási illetéknek az állam javára történő megfizetésére, „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésében és a 15. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján azzal, hogy a felperes az ügyvédi munkadíjból és a lerótt fellebbezési eljárás illetékből eredő saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni.

Az alperesek javára ügyvédi munkadíj címén megállapított másodfokú perköltség összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, módosított 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak alapján, figyelemmel arra is, hogy a kereset elutasítására nem a II.r. alperes fellebbezésében megjelölt okokból és nem a jogvita érdemi elbírálásának eredményeként került sor, az I.r. alperes jogi képviselője pedig csak „egyetértett” a II.r. alperesi fellebbezéssel.

Debrecen, 2013. május 22.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró,
Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelélül:

- kiadó -